

РЕШЕНИЕ

№ 5802

гр. София, 07.09.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 09.07.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Бузова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **3858** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145–чл.178 АПК вр. чл.118, ал.1 и 3 КСО.

Образувано е по жалба на В. П. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № РО-204/27.03.2015 г. на директора на Териториалното поделение на Националния осигурителния институт София – град, с което е оставена без уважение негова административна жалба с вх. № ЖП-252/11.03.2015 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 20.02.2015 г. на ръководител “ПО” в ТП на НОИ София–град. Жалбоподателят ги оспорва за противоречие с материалния закон по чл.146, т.4 АПК. Твърди, че със Заповед № КВ-943/14.09.2007 г. на министъра на отбраната бил прекратен договорът му за военна служба от 18.10.2007 г. Тъй като отговарял на условията за пенсиониране подал документи в НОИ и с Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. на основание чл.69, ал.1 КСО му била отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 18.10.2007 г. Понеже считал, че е неправомерно уволнен подал жалба срещу Заповед РБ № КВ-943/14.09.2007 г. на министъра на отбраната и тя била отменена по съдебен ред при негово възстановяване

на военна служба. На основание чл.14, ал.1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж със Съобщение вх. №[ЕИК]/23.12.2008 г. уведомил СУ “СО” за настъпилите промени. Със Заповед № РБ № КБ-19/15.01.2010 г. на министъра на отбраната повторно бил освободен от военна служба, считано от 12.02.2010 г. Отново подал молба № 03002953/05.05.2010 г. в СУ “СО” с необходимите документи за отпускане на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО. С Решение № 74/28.01.2011 г. на главния директор на СУ “СО”, без да се оспорва правото му на нова пенсия от датата на повторното уволнение – 12.02.2010 г. отказал отпускането ѝ поради липса непрекътено осигуряване съгласно чл.94, ал.1 КСО. На това основание този отказ бил потвърден с решение № 2548 от 26.05.2011 г. на Административен съд София – град и решение № 998 от 19.01.2012 г. на ВАС. Във връзка с отпадане от 01.01.2015 г. на изискването по чл.94 КСО за прекратяване на осигуряването подал молба вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. до ТП на НОИ София-град да му бъде отпусната нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО на 12.02.2010 г. С Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. на длъжностно лице “ПО” в ТП на НОИ София–град и Решение № РО-204/27.03.2015 г. му било отказано отпускане на тази пенсия с мотиви, които жалбоподателят подробно оспорва. Поддържа, че с повторното му освобождаване от военна служба на 12.02.2010 г. е възникнало ново основание за отпускане на пенсия по чл.69, ал.1 КСО, различно от това при предишното уволнение, отпуснатата пенсия за което следвало да бъде прекратена по чл.96, ал.1, т.4 КСО, не да бъде преизчислена. Решение № РО-204/27.03.2015 г. не давало отговор и на въпроса относно датата на отпускане на исканата пенсия, а само посочило, че с Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. правилно било постановен отказ за отпускането ѝ от посочената в молбата вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. дата – 12.02.2010 г. Последната имала пожелателен характер и пенсионният орган не бил длъжен да се съобразява с нея, а следвало сам да я определи съгласно чл.94 КСО в зависимост от това дали необходимите документи са подадени до 6 месеца след придобиване на правото на пенсия или след този срок. В случая на жалбоподателя правото на пенсия по чл.69, ал.1 КСО било придобито на 12.02.2010 г., а молбата за отпускането ѝ вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. била подадена след 6-месечния срок, поради което датата на отпускане на исканата пенсия следвало да е не пожеланата от него – 12.02.2010 г., а датата на подадената от него молба – 14.01.2015 г. Съответно всички отказни мотиви

по Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. и Решение № РО-204/27.03.2015 г. били развити за хипотезата на отпускане на пенсията от 12.02.2010 г., не и от 14.01.2015 г. Жалбоподателят признава, че доколкото осигуряването му не било прекратено към 12.02.2010 г., 05.05.2010 г., 28.01.2011 г. и 19.01.2012 г., то при старата редакция на чл.94 КСО отказът да му се отпусне нова пенсия бил правомерен, но с бил валиден до прекратяване на осигуряването поради временния му характер. След изменението на чл.94, ал.1 КСО от 01.01.2015 г. тази пречка била отпаднала. Затова и жалбоподателят подал молба вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. да му бъде отпусната пенсията, за която било придобил право при повторното освобождаване от работа. Неправилно в Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. и Решение № РО-204/27.03.2015 г. било прието, че прекратяването на осигуряването не касаело пенсиите, отпуснати по чл.69, ал.1 КСО – постановените по този спор съдебни решения изрично обосновавали по-ранния отказ за отпускане на претендираната пенсия именно с липсата на прекратено негово осигуряване по чл.94, ал.1 КСО. Иска се Решение № РО-204/27.03.2015 г. на директора на ТП на НОИ София–град да бъде отменено.

Ответникът Директорът на ТП на НОИ - София - град не представи писмен отговор на жалбата съгласно чл.163, ал.2 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО. В съдебно заседание процесуалният негов представител юриконсулт М. я оспори с искане да бъде отхвърлена по съображенията, изложени в Решение № РО-204/27.03.2015 г. и представени писмени бележки.

Съдът, като прецени събраните доказателства по чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО, от фактическа страна установи:

Със Заповед № КВ-943/14.09.2007 г. на министъра на отбраната на основание чл.35, ал.1, т.4 и т.26, чл.128б, ал.1, т.2, чл.125, т.2 и чл.130, ал.2 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (отм.) поради организационно-щатни промени с връчено писмено предизвестие е прекратен договорът за кадрова военна служба, освободен е от длъжност и от кадрова военна служба и е зачислен в мобилизационния резерв майор В. П. В. – в разпореждане по щат № А-916 на работа и доволствие в поделение 26660 – София с дата на отчисляването му от списъчния състав – 18.10.2007 г.

С Предложение за пенсиониране изх. № 233/25.10.2007 г., подадено от Поделение 26660 – София, заведено в СУ “СО” с вх. № 09006121/29.10.2007 г., въз основа на включена в него молба от В. П. В. е поискано да му се отпусне лична пенсия за изслужено време и старост поради освобождаването му от длъжност с МЗ № KB-943/14.09.2007 г., която да се определи на база на трудовото негово възнаграждение от 01.01.1992 г. до 31.12.1994 г. и от 01.08.1992 г. до 30.07.1995 г. В. П. В. е декларирал, че не работи от 18.10.2007 г. и че не получава друга пенсия. Под опис са представени документи за осигурителния му стаж и доход.

С Разпореждане № [ЕГН] (№ 12/Протокол № 71087) от 21.11.2007 г., издадено от ръководителя “ПО” – СУ “СО”, на В. П. В. ЕГН [ЕГН] е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от 18.10.2007 г. пожизнено по чл.69, ал.1 и 2 КСО при навършена възраст 48 години и 8 месеца, осигурителен стаж от I категория труд – 24 години, 01 месец и 20 дни, осигурителен стаж от III категория труд – 3 години, 9 месеца и 00 дни, на основание чл.104 КСО общ осигурителен стаж, превърнат към III категория труд - 43 години, 11 месеца и 23 дни в минимален размер съгласно чл.70, ал.7 КСО – 102.85 лв. до отстраняване на несъответствията между документите за пенсиониране и информацията в Персоналния регистър на НОИ. Съгласно чл.101 КСО и § 8 от ПЗР на КСО е разпоредено изплащането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО (100% от 102.85 лв.) – 102.85 лв., считано от 18.10.2007 г.

С Разпореждане № [ЕГН] (№ 110 по Протокол № 71046) от 23.05.2008 г., издадено от ръководителя “ПО” при СУ “СО”, на В. П. В. е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст от 18.10.2007 г. пожизнено по чл.99, ал.1, т.6 КСО при осигурителен стаж от I категория труд – 24 години, 01 месец и 20 дни, осигурителен стаж от III категория труд – 3 години, 9 месеца и 00 дни, на основание чл.104 КСО общ осигурителен стаж, превърнат към III категория труд - 43 години, 11 месеца и 23 дни, за времето от 01.01.1992 до 31.12.1994 г. общо брутно трудово възнаграждение (осигурителен доход) – 230 604 лв., средно месечна брутна заплата за страната за същото време – 3 413.03 лв. и за времето от 01.01.1997 г. – 17.10.2007 г. общо брутно трудово възнаграждение – 98 057.70 лв., средномесечен осигурителен доход за

страната за същото време – 256.18 лв., индивидуален коефициент - 2.72, средномесечен осигурителен доход за страната за м.10.2006 г. – м.09.2007 г. – 382.90 лв., доход за изчисляване размера на пенсията – 1 041.49 лв., съгласно чл.70, ал.1 КСО – 43.92% от 1 041.49 лв. – 457.42 лв. По чл.101 КСО и § 8 от ПЗР на КСО е разпоредено изплащането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО (100% от 457.42 лв.) – 457.42 лв., считано от 18.10.2007 г.

С Разпореждане № [ЕГН]/01.07.2008 г., издадено от ръководителя “ПО” при СУ “СО” на В. П. В. на основание чл.100 КСО, чл.9 от Закона за бюджета на Държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) за 2008 г. и ПМС № 129/08 г. поради осъвременяване на отпуснатата му лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО, считано от 01.07.2008 г. размерът ѝ е определен на 490 лв. (457.42 лв. x 1.1035 – нов размер – 504.76 лв., ограничен размер на основание § 6 от ПЗР на КСО – 490 лв.) с месечна сума за изплащане – 490 лв.

С Разпореждане № [ЕГН]/01.10.2008 г. на ръководителя “ПО” при СУ “СО” на В. П. В. на основание § 7а от ПЗР на КСО (ДВ, бр.69 от 2008 г.) отпуснатата му лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО е преизчислена като при осигурителен стаж, превърнат към III кат. труд - 43 години, 11 месеца и 23 дни, индивидуален коефициент – 2.720, средномесечен осигурителен доход за 2007 г. – 398.17 лв., доход за изчисляване размера на пенсията – 398.17 лв. x 2.720 – 1 083.02 лв., съгласно чл.70, ал.1 КСО – 43.92% от 1 083.20 лв. – 475.66 лв., запазен размер - 504.76 лв., ограничен размер по § 6 от ПЗР на КСО – 490 лв. и месечна сума за изплащане – 490 лв.

Със Съобщение вх. № 08007528/23.12.2008 г. до СУ “СО” съгласно чл.14, ал.1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) В. П. В. е съобщил за настъпването на обстоятелство, водещо до изменение на отпуснатата му лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО - отмяната на МЗ № КВ-943/14.09.2007 г. с решение № 7511 от 20.06.2008 г. по адм.д. № 10691/2007 г. на ВАС, III отд., оставено в сила с решение № 12698 от 25.11.2008 г. по адм.д. № 9817/2008 г. на ВАС, 5-членен състав. Посочил е, че въз основа на тези съдебни решения следва да бъде възстановен на работа, считано от 25.11.2008 г.

С писмо изх. № 71-01/05.01.2009 г. на СУ “СО” от В. П. В. е изискано да представи

удостоверение обр. УП-2 с дохода му от датата на уволнението – 18.10.2007 г. до датата на възстановяването на работа – 25.11.2008 г. на основание чл.9, ал.3, т.2 КСО.

С молба вх. № 04001964/090309/71/09.03.2009 г. до ръководителя “ПО” –ТП на НОИ–София-град в законовия 3-месечен срок от уведомяването му В. П. В. е представил изисканото му с писмо изх. № 71-01/05.01.2009 г. на СУ “СО” Удостоверение обр. УП-2 изх. № 321/06.03.2009 г., издадено от Поделение 54320 – [населено място] с осигурителния му доход за периода 18.10.2007г. – 24.11.2008г. общо в размер на 15082.36 лв. с начислени осигурителни вноски съгласно отменената МЗ № КВ-943/14.09.2007 г.

С писмо изх. № ПРСО-2628/30.11.2008г. на Отдел “Пенсии”– СУ “СО” от Секретния отдел на НОИ във връзка с отпускане (изменение) на пенсията на В. П. В. е изискана справка от Специалния регистър за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2008 г.

Служебно е изготвен Доклад за осигурителния му стаж от 26.03.2009 г., включващ периода 18.10.2007г. – 24.11.2008 г. по Удостоверение изх. № 321 от Поделение 54320 като осигурителен стаж I категория – 1 година, 1 месец и 7 дни, при общ осигурителен стаж, превърнат в III категория – 45 години, 9 месеца и 25 дни.

Служебно е изготвен Доклад за brutното трудово възнаграждение или доход от 26.03.2009 г., включващ периода 18.10.2007 г. – 24.11.2008 г. по Удостоверение изх. № 32 от Поделение 54320 общо в размер на 15082.36 лв., и общ размер за периода 01.01.1992г. – 31.11.1994г. – 230 604 лв. и за периода 01.01.1997 г. – 24.11.2008 г. – 113 140.06 лв.

С Разпореждане № [ЕГН]/01.04.2009 г., издадено от ръководителя “ПО”-СУ “СО” на В. П. В. съгласно § 22з, ал.2 от ПЗР на КСО е преизчислена от 01.04.2009 г. личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО, като при общ осигурителен стаж, превърнат към III кат. труд - 43 години, 11 месеца и 23 дни, индивидуален коефициент – 2.720, средномесечен осигурителен доход за м.10.2006 г. – м.09.2007 г. – 382.90 лв., доход за изчисляване размера на пенсията – 382.90 лв. x 2.72 – 1041.49 лв., съгласно чл.70, ал.1 КСО за 43 години, 11 месеца x 1.1% - 48.31% от 1 041.49 лв. – 503.14 лв., съгласно чл.100 КСО (2008 г.) – 503.14 лв. x 1.035 – 555.21 лв., като е

определена месечна сума за изплащане – 555.21 лв.

С Разпореждане № [ЕГН]/03.04.2009 г., издадено от ръководителя “ПО” при СУ “СО” на В. П. В. е изменена личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО от 23.12.2008 г. пожизнено по чл.21, ал.1 НПОС по заявление от 23.12.2008 г., както следва: осигурителен стаж от I категория труд – 25 години, 2 месеца и 27 дни, осигурителен стаж от III категория труд – 3 години, 9 месеца и 00 дни, на основание чл.104 КСО общ осигурителен стаж, превърнат в III категория – 45 години, 9 месеца и 25 дни; за времето от 01.01.1992 г. – 31.12.1994 г. и от 01.01.1997г. –17.10.2007г. – индивидуален коефициент – 2.720, средномесечен осигурителен доход за страната за м.10.2006 г. – м.09.2007 г. – 382.90 лв., доход за изчисляване на размера на пенсията – 1041.49 лв., съгласно чл.70, ал.1 КСО – 45.75% от 1041.49 лв. – 467.48 лв., съгласно чл.100 КСО (2008 г.) – 476.48 лв. x 1.1035 – 525.80 лв.; от 01.04.2009 г. преизчисляване на пенсията по § 22з, ал.2 от ПЗР на КСО – средномесечен осигурителен доход за страната – 382.30 лв., индивидуален коефициент – 2.720, доход за изчисляване размера на пенсията–1041.49 лв., проценти за осигурителен стаж 45 години и 9 месеца x 1.1% = 50.33%, съгласно чл.70, ал.1 КСО–50.33% от 1041.49 лв.–524.18 лв., съгласно чл.100 КСО (2008 г.) – 524.18 x 1.1035 – 578.43 лв. Отказано е преизчисляване на пенсията по чл.21, ал.2 НПОС, тъй като при включване на осигурителния доход за положения осигурителен стаж след пенсионирането, изчисленият индивидуален коефициент 2.661 е по-неблагоприятен за лицето. Определено от 23.12.2008 г. личната пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО (100% от 525.80 лв.) – 525.80 лв. да се изплаща в ограничени размер по § 6 от ПЗР на КСО – 490 лв.; а от 01.04.2009 г. - личната пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО (100% от 578.43 лв.) – 578.43 лв. с месечна сума за изплащане – 578.43 лв.

С Разпореждане № [ЕГН]/01.07.2009 г., издадено от ръководителя “ПО” при СУ “СО” на В. П. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] на основание § 100 КСО, 22и от ПЗР на КСО и ПМС № 128/2009 г. е определена от 01.07.2009 г. личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО – 578.43 лв. x 1.09 нов размер – 630.49 лв., при месечна сума за изплащане – 630.49 лв.

Със Заповед № КВ-19/15.01.2010 г. на министъра на отбраната на основание чл.26,

т.б, чл.31, ал.1, чл.146, т.2, чл.161, т.2 вр. чл.160, ал.1, т.3 и чл.170, ал.1, т.1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България при навършена пределна възраст на военнослужещия е прекратено правоотношението за изпълнение на военна служба, освободен е от длъжност и от военна служба и е зачислен в мобилизационния резерв майор В. П. В. – в разпореждане по щат № А-916 на работа и доволствие в поделение 54320 – Б. с дата на отчисляване от списъчния състав – 12.02.2010 г.

С молба вх. № 03002953/05.05.2010 г. на В. П. В. до СУ “СО” е съобщил, че със Заповед № КВ-943/14.09.2007 г. на министъра на отбраната е освободен от военна служба, считано от 12.02.2010 г. и поискал на основание чл.98, ал.1, т.1 КСО да му бъде отпусната нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО, считано от 12.02.2010 г. поради повторното му уволнение, като на основание чл.95, ал.2 вр. чл.96, ал.1, т.4 КСО поради отменената от съда заповед за първото му уволнение по-рано отпусната му пенсия бъде спряна. Мотивите му да иска отпускане на нова пенсия, а не преизчисляване по чл.102 КСО на вече отпуснатата му е обосновал със заимствал от постановено по сходен казус решение № 2012 от 23.02.2006 г. по адм.д. № 11616/2005г. на ВАС, че кадровите военнослужещи имат право на пенсия по чл.69, ал.1 КСО, когато уволнението им е законосъобразно; при отмяна с възстановяването им на служба отпада основанието за отпускане на пенсията и вече отпуснатата подлежи на прекратяване по чл.96, ал.1, т.4 КСО; при последващо уволнение възниква ново право на първоначална пенсия по чл.69, ал.1 КСО. Помолил е при произнасянето по тази молба да се съобрази, че:

- периодът 18.10.2007 г. – 24.11.2008 г. (от първото му уволнение до съдебната негова отмяна) следва да се зачете като негов осигурителен стаж по чл.9, ал.3, т.2 КСО от първа категория съгласно чл.9, ал.4 КСО, без отчитане на осигурителния доход съгласно чл.9, ал.5 КСО, за което е вече е представил Удостоверение обр. УП-2 изх. № 321/06.03.2009 г., издадено от Поделение 54320 – [населено място];

- периодът 25.11.2008г. – 11.02.2010 г., отслужен след възстановяването му на военна служба по съдебен ред, следва да му зачете като осигурителен стаж, придобит като осигурено лице по чл.4, ал.1, т.4 КСО, във връзка с което е приложил УП-2 изх. № 125/01.03.2010 г. и УП-3 изх. № 52/15.02.2010 г., двете издадени от Поделение 54320 –

[населено място].

За произнасяне по така подадената молба вх. № 03002953/05.05.2010 г. е изготвена служебно Справка от регистъра на осигурените лица на НОИ при пенсиониране – обобщени суми по осигурители, години и трудови договори за В. ПЕВЧЕВ В. ЕГН [ЕГН] към дата 29.11.2010г., по която е установено, че е работил по трудов договор с [фирма], ЕИК 20099034, сключен на 02.02.2010 г., изменен на 07.04.2010 г. и прекратен на 17.11.2010 г., при основна заплата – 160 лв., а от 04.11.2010 г. е сключил нов трудов договор от [фирма], ЕИК[ЕИК] със срок до 05.05.2011 г. и основна заплата – 280 лв., без отразено прекратяване.

С Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. (№ 1, протокол № 55243), издадено от ръководителя “ПО” при СУ “СО” на В. П. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] е изменена личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО от 05.05.2010 г. пожизнено по чл.21, ал.1 НПОС по заявление от 05.05.2010 г., както следва: осигурителен стаж от I категория труд – 26 години, 5 месеца и 14 дни, осигурителен стаж от III категория труд – 3 години, 9 месеца и 00 дни, на основание чл.104 КСО общ осигурителен стаж, превърнат в III категория – 47 години, 10 месеца и 03 дни; за времето от 01.01.1992 г. – 31.12.1994 г. и от 01.01.1997 г. – 17.10.2007 г. – индивидуален коефициент – 2.720, средно-месечен осигурителен доход за страната за м.10.2006 г. – м.09.2007 г. – 382.90 лв., доход за изчисляване на размера на пенсията – 1 041.49 лв., проценти за осигурителен стаж 47 години и 10 месеца $\times 1.1\% = 52.62\%$, съгласно чл.70, ал.1 КСО – 52.62% от 1041.49 лв. - 548.03 лв., съгласно чл.100 КСО/2008 г. – 548.03 лв. $\times 1.1035 = 604.75$ лв., съгласно чл.100 и § 22и от ПЗР на КСО/2009 г. – 604.75 лв. $\times 1.09 = 659.18$ лв. Отказано е преизчисляване на пенсията по чл.21, ал.2 НПОС, тъй като при включване на осигурителния доход за положения осигурителен стаж след пенсиониране, изчисленият индивидуален коефициент 2.570 е по-неблагоприятен за лицето. Определено от 05.05.2010 г. личната пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО (100% от 659.18 лв.) да е **659.18 лв.** със същата месечна сума за

изплащане.

Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. на ръководителя “ПО” – СУ “СО” е оспорена по административен ред от В. П. В. с жалба вх. № 08006330 от 21.11.2010 г., която на основание чл.117, ал.3 КСО е оставена без уважение с Решение № 74/28.01.2011 г. на директор на СУ “СО”. В мотивите му, след като е проследена горната фактология, от правна страна е прието, че към датата на второто уволнение на В. П. В. – 12.02.2010 г. не била налице втората абсолютна предпоставка по чл.94, ал.1 КСО за отпускане на исканата лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, а именно – прекратяване на осигуряването предвид започната от него работа по сключения на 02.02.2010 г. с [фирма] трудов договор, за която подлежал на задължително обществено осигуряване по чл.4, ал.1, т.1 КСО. В тази връзка липсвало законова предпоставка за отпускане на исканата лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.1 КСО от датата на новото уволнение – 12.02.2010 г. поради това, че не е налице предпоставката по чл.94, ал.1 КСО за прекратяване на осигуряването. Към 05.05.2010 г. – датата, на която било депозирано искането В. П. В., трудовото му правоотношение с [фирма] все още не било прекратено, което съставлявало отрицателна предпоставка за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст съгласно чл.94, ал.1 КСО. При така констатираната липса на прекратяване на осигуряването и предвид искането на В. П. В. да му бъде зачетен осигурителния стаж за времето от незаконното му уволнение до възстановяване на работа (18.10.2007 г. – 24.11.2008 г.) и времето, през което е бил осигуряван по чл.4, ал.1, т.4 КСО (25.11.2008 г. – 11.02.2010 г.), този допълнителен осигурителен правилно бил зачетен съгласно чл.21, ал.1 НПОС със следващото се от това изменение в размера на вече отпуснатата пенсия. В заключение е прието, че липсва правно основание за отпускане на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО.

С решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. дело № 1328/2011 г. на

Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав на основание чл.172, ал.2 АПК е отхвърлена жалбата на В. П. В. срещу Решение № 74/28.01.2011 г. на директор на СУ “СО” – НОИ. Фактическата обстановка в мотивите е описаната по-горе. От правна страна е прието, че доколкото първата предпоставка за придобиване правото на пенсия по чл.69, ал.1 КСО – кадровият военнослужещ да е уволнен, със съдебната отмяна на първото уволнение на В. П. В. и възстановяването му на военна служба вече била отпаднало основанието за отпускането ѝ. С оглед забраната за влошаване положението на жалбоподателя, прекратяването на пенсията при отпадане на основанието за получаването ѝ не следвало да се обсъждат. Нататък е прието към датата на последващото освобождаване на В. П. В. от военна служба – 12.02.2010 г., **той е придобил право на пенсия при условията на чл.69, ал.1 КСО.** Следвало, обаче да се налице останалите кумулативно предвидени за отпускането ѝ предпоставки. От 12.02.2010 г. осигуряването на В. П. В. по служебното му правоотношение с Министерството на отбраната било прекратено, но било започнало осигуряването по чл.4, ал.1, т.1 КСО по сключения на 02.02.2010 г. трудов договор с [фирма], което било продължило и към датата на подаване на заявлението за пенсия – 05.05.2010 г. Поради това законосъобразно административният орган приел, че **към този момент** не била налице втората абсолютна предпоставка по чл.94, ал.1 КСО за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст – прекратяване на осигуряването. Нормата на чл.94, ал.1 КСО била императивна и обща и от приложението ѝ законодателят не бил изключил специалните хипотези на придобиване право на пенсия от определени категории лица, вкл. привилегированите случаи по чл.69, ал.1 КСО. С тези мотиви жалбата на В. П. В. срещу Решение № 74/28.01.2011 г. на директор на СУ “СО” ведно с Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. е отхвърлена изцяло.

С решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто

отделение е оставено в сила решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/2011 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав. Касационната инстанция е приела, прекратяването на осигуряването е допълнителен елемент от фактическия състав за *упражняване* на придобитото право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, въведен с чл.94, ал.1 КСО. В случая В. П. В. **бил придобил право на такава пенсия при условията на чл.69, ал.1 КСО**, но за да бъде упражнено, трябвало да е да е прекратено и осигурителното му правоотношение. Това изискване не било изпълнено – към датата на подаване на заявлението за пенсия нямало такова прекратяване предвид трудово правоотношение на В. П. В. с [фирма], по което и към 02.02.2010 г. подлежал на задължително обществено осигуряване съгласно чл.4, ал.1, т.1 КСО. Във връзка с довода, че не е било издадено разпореждане за прекратяване на опуснатата му на 14.09.2007 г. пенсия по чл.69, ал.1 КСО при получаването на доказателствата за отмяна на първото му уволнение и възстановяването му на кадрова военна служба, касационната инстанция е споделила становището на първоинстанционния съд, че те не следва да се обсъждат предвид забраната по чл.271, ал.1 ГПК за влошаване положението на жалбоподателя и факта, че е продължил да получава пенсията си за осигурителен стаж и възраст, чийто размер е изменен след отчитането на допълнителния му осигурителен стаж от 25.11.2008 г. до 12.02.2010 г.

Със Заявление вх. № МП-5516/29.06.2012 г. до директора на СУ “СО” В. П. В. е поискал на основание чл.102, ал.1 КСО да му бъде преизчислена пенсията за придобит осигурителен стаж и възраст след пенсионирането за времето от 12.02.2010 г. до 30.06.2012 г. по данни на НОИ.

Служебно е изготвена Справка от регистъра на осигурените лица на НОИ при пенсиониране – обобщени суми по осигурители, години и трудови договор към дата 02.07.2012 г., видно от която В. П. В. е осигуряван без прекъсване по трудов договор с [фирма], ЕИК[ЕИК] от 04.11.2010 г. Служебно са изготвени

Справки от Персоналния регистър на НОИ за осигурителните периоди от 01.01.2010 г. до 31.12.2012 г. при пенсиониране към 02.07.2012 г. и 21.08.2012 г. с подробни данни относно осигуряването на В. П. В. от [фирма] като вид, осигурителен доход, отработени дни, зачетен стаж.

С Разпореждане № [ЕГН]/23.08.2012 г., издадено от ръководителя “ПО” при ТП на НОИ-София-град на В. П. В. е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст от 29.06.2012 г. пожизнено по чл.21, ал.1 НПОС по заявление, подадено на 29.06.2012 г. при осигурителен стаж от I категория труд – 25 години, 2 месеца и 27 дни, осигурителен стаж от III категория труд – 5 години, 9 месеца и 08 дни, на основание чл.104 КСО общ осигурителен стаж, превърнат в III категория – 49 години, 10 месеца и 11 дни; за времето от 01.01.1992 г. – 31.12.1994 г. и от 01.01.1997 г. – 17.10.2007 г. – индивидуален коефициент – 2.720, средномесечен осигурителен доход за страната за м.10.2006 г. – м.09.2007 г. – 382.90 лв., доход за изчисляване на размера на пенсията – 1041.49 лв., проценти за осигурителен стаж 49 години и 10 месеца $\times 1.1\% = 54.82\%$, съгласно чл.70, ал.1 КСО – 54.82% от 1041.49 лв. – 570.94 лв., съгласно чл.100 КСО (2008 г.) – $570.94 \text{ лв.} \times 1.1035 = 630.03 \text{ лв.}$, съгласно чл.100 и § 22и от ПЗР на КСО/2009 г. – $630.03 \text{ лв.} \times 1.09 = 686.73 \text{ лв.}$, разпоредено е от 29.06.2012 г. тази лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО да се изплаща в размер на **686.73 лв.** (100% от 686.73 лв.) със същата месечна сума за изплащане.

С Разпореждане № [ЕГН]/23.08.2012 г. на ръководителя “ПО” при ТП на НОИ-София-град на В. П. В. е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст пожизнено по чл.21, ал.1 НПОС от 01.08.2013 г. по заявление вх. № МП-73830/01.08.2013 г. за придобит допълнителен осигурителен стаж от 29.06.2012 г. до 01.08.2013 г. от работа по трудовия договор с [фирма] в размер на **770 лв.**

С Разпореждане № [ЕГН]/02.09.2014 г. на ръководителя “ПО” при ТП на

НОИ-София-град на В. П. В. е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст пожизнено по чл.21, ал.1 НПОС от 01.08.2014 г по заявление вх. № МП-94605/01.08.2014 г. заради придобит допълнителен осигурителен стаж от 01.08.2013 г. до 01.08.2014 г. от работа по трудов договор с [фирма] в размер на **806.74 лв.**

С молба вх.№ ЖП-23/14.01.2015 г. до ръководителя “ПО” – ТП на НОИ София–град, В. П. В. е поискал във връзка с изменението от 01.01.2015 г. на чл.94, ал.1 КСО и отпадане изискването за прекратяване на осигуряването за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.98, ал.1, т.1 КСО да му бъде отпусната нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО от 12.02.2010 г. Изтъкнал е, че в законовия 6-месечен срок е подал молба за отпускането й вх. № 03002953/05.05.2010г., като тя му била отказана с Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ “СО” единство за това, че към датата на новото му освобождаване от военна служба - 12.02.2010 г. не е било прекратено осигуряването му съгласно чл.94, ал.1 КСО. В този смисъл били постановените решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/2011 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение. В. П. В. акцентира специално на изводите на тези съдебни инстанции, че към датата на последващото му освобождаване от длъжност, считано от 12.02.2010 г. отново е придобил право на пенсия при условията на чл.69, ал.1 КСО. С отмяната на изискването за прекратяване на осигуряването й по чл.94, ал.1 КСО от 01.01.2015 г. била отпаднала единствената пречка за отпускане на тази нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО. Относно обезщетението за минал период В. П. В. е посочил, че до постановяване на решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение бил в процедура за обжалване, от която зависило издаването на исканото разпореждане, така че 3-годишната давност за възстановяването му съгласно чл.115, ал.5 КСО била спряна и все още не била

изтекла.

С Разпореждане № [ЕГН] (изх. № ЖП-23#1) от 20.02.2015 г. на длъжностно лице “ПО” при ТП на НОИ-София-град е отказано отпускане от 12.02.2010 г. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.1 КСО на В. П. В. по следните мотиви:

- констатирано е, че той получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.1 КСО, отпусната пожизнено от 18.01.2007 г. – датата на прекратяване на договора му за кадрова военна служба и неговото отчисляване от списъчния състав на военното поделение;

- със Заявление вх.№ ЖП-23/14.01.2015г. поискал да му се отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО, но считано от 12.20.2010 г. – датата на повторното негово освобождаване от кадрова военна служба във връзка с отмяна на изискването за прекратяване на осигуряването по чл.94, ал.2 КСО (ДВ, бр.107 от 2014 г.), в сила от 01.01.2015 г.;

- по така заявеното искане било налице произнасяне с влязъл в сила съдебен акт - решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/2011 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав, оставено в сила решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение; с тях били потвърдени Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ “СО” като законосъобразно досежно вече определената начална дата на отпускане на пенсията по чл.69 КСО, считано от 18.10.2007 г.;

- съдът със сила на пресъдено нещо приел, че тази начална дата е била правилно определена и не бил постановил отмяна на Разпореждане № [ЕГН] от 13.12.2010 г. на ръководителя “ПО”, с което било извършено само изменение на тази пенсия по реда на чл.21, ал.1 КСО от осигурителен стаж, придобит след пенсионирането, като не е отпуснала повторно пенсията по чл.69 КСО с нова начална дата, считано от 12.02.2010 г.;

- предвид разпоредбата на чл.299, ал.1 ГПК в конкретния случай липсвало основание за преразглеждане и пререшаване на спора, тъй като той бил разрешен с влязло в сила решение.;
- неоснователно било позоваването на отменената ал.2 на чл.94 КСО досежно отпадналото изискване за прекратяване на осигуряването като условие за отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като пенсиите по чл.69, ал.1 КСО се подчинявали на по-различен правен режим - за придобиване на такова право на пенсия следвало кумулативно да са налице две условия освобождаването от служба на военнослужещите и 27 години общ осигурителен стаж и възраст, от които 2/3 действително изслужени като военнослужещи по ЗОВСРБ; нормата на чл.69, ал.1 КСО не била изменяна досежно изискването за освобождаване от военна служба реда на ЗОВСРБ;
- затова липсвало основание за отпускане на пенсия от същия вид по чл.69 КСО от нова начална дата – 12.02.2010 г. и заличаване на правните последици на потвърденото със сила на пресъдено нещо като правилно законосъобразно нейно отпускане от 18.10.2007 г.

На основание чл.117, ал.1, т.2, б.”а” КСО, В. П. В. е оспорил по административен ред Разпореждане № [ЕГН] (изх. № ЖП-23#1) от 20.02.2015 г. на длъжностното лице “ПО” при ТП на НОИ-София – град с жалба вх. № ЖП-252/27.03.2015 г., която е оставена без уважение на основание чл.117, ал.3 КСО с Решение № РО-204/27.03.2015 г. на директора на ТП на НОИ - София – град по следните съображения:

- проследена е хронологично горната фактология по отпускането на процесната пенсия по чл.69 КСО;
- относно изискването за прекратяване на осигуряването, поради което било отказано отпускане на нова пенсия през 2010 г., тъй като към датата на второто му освобождаване от военна служба – 12.02.2010 г. В. П. В. работил по

трудова договор с [фирма], било постановено решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град, потвърдено с решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС;

- правилно пенсионният орган приел, че в случая била налице сила на пресъдено нещо, която се явявала абсолютна отрицателна предпоставка за ново разглеждане на същия спор съгласно чл.299, ал.1 ГПК;

- изписани са пасажи от Българско гражданско процесуално право на проф. д-р Ж. С.. С., 1994 - § 71 относно същността и правните последици на силата на пресъдено нещо;

- предвид обстоятелството, че по съдебен ред било установено, че жалбоподателят няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.1 КСО от 12.02.2010 г. поради липсата на изискуемото се от чл.94, ал.2 КСО (ред. – 2010 г.) прекратяване на осигуряването, длъжностното лице с атакуваното Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. правилно било отказало отпускането ѝ от посочената дата;

- отпадането на изискването за прекратяване на осигуряването по чл.94, ал.2 КСО от 01.01.2015 г. било неотнормо, тъй като разпоредбата била материалноправна и отмяната ѝ нямала ретроактивно действие;

- за пенсиите по чл.69, ал.1 КСО това изискване било запазено - военнослужещите придобивали право на пенсия именно при освобождаване от военна служба и изпълнение на останалите регламентирани в разпоредбата предпоставки.

Препис от Решение № РО-204/27.03.2015 г. е връчен по пощата на В. П. В. с препоръчано писмо на 07.04.2015 г., видно от лично подписаното от него Известие за доставяне № 4100016313915.

Съдът при тази фактическа обстановка, от правна страна прие:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е срещу решение на ръководител на териториално поделение на НОИ, издадено в производство за административно обжалване по чл.117, ал.3 КСО на разпореждане по чл.117, ал.1, т.2, б."а" КСО за неправилно отказана пенсия. Това решение, макар да е издадено от горестоящ административен орган за цялостно потвърждаване на оспорения пред него първоначален административен акт, подлежи на съдебно обжалване съгласно изричната специална разпоредба на чл.118, ал.1, изр.1 КСО. Оспорването е предявено от надлежна страна – осигуреното лице – адресат на атакуваното контролно решение по чл.117, ал.3, изр.2 КСО и потвърденото с него разпореждане по чл.117, ал.1, т.2, б."а" КСО. Решение № РО-204/27.03.2015 г. е редовно съобщено съгласно чл.117, ал.3, изр.3 КСО на В. П. В. на 07.04.2015 г. Броен оттогава 14-дневният срок за съдебното му обжалване чл.118, ал.1, изр.1 КСО е изтекъл на 21.04.2015 г. Жалбата до Административен съд София–град е подадена чрез ТП на НОИ – София – град с вх. № ЖП –385/20.04.2015 г. без просрочие.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решение № РО-204/27.03.2015 г. е подписано лично от Т. Б. В., заемащ към датата му длъжността - директор на ТП на НОИ-София–град въз основа на безсрочно назначение на нея като държавен служител по Заповед № 2146/27.07.2012 г. на управителя на НОИ по чл.9, ал.2 ЗДСл и чл.33, ал.2, изр.3 КСО. В това си длъжностно качество, същият е титуляр на всички нормативно предвидени правомощия на ръководител на териториално поделение на НОИ по чл.33, ал.2, изр.1 КСО вр. чл.9, ал.2 от Правилника за организацията и дейността на Националния осигурителен институт, приет с Решение № 1.11.2 на НС на НОИ от 16.01.2014 г. (ред. - обн., ДВ, бр.8 от 2014 г., изм., бр.87 от 2014 г.) (ПОДНОИ), в т.ч. съгласно чл.29, т.4 ПОДНОИ *определените в КСО*. Следователно директорът на ТП на НОИ – София–град е разполагал с оглед заеманата от него длъжност с компетентността по чл.117, ал.3, изр.1 КСО на

по-горестоящ административен орган в системата на НОИ, нормативно овластен да разгледа и реши подадената до него жалба вх. № ТЗ-137#4/10.05.2014 г. срещу Разпореждане № 16577/17.04.2014г. на длъжностно лице по чл.60, ал.1 КСО от ръководеното от него териториално поделение на НОИ. Следователно Решение № РО-376/11.06.2014 г. не е нищожно, тъй като е издадено от орган на НОИ по чл.33, ал.2, изр.1 КСО вр. чл.9, ал.2 ПОДНОИ, притежаващ изискуемата се валидността му функционална, териториална и персонална компетентност по чл.117, ал.3, изр.1 КСО и чл.29, т.4 ПОДНОИ. Потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. е издадено от длъжностно лице “ПО” при ТП на НОИ–София-град по чл.98, ал.1, т.1 КСО, определено от ръководителя на това териториалното поделение на НОИ, по искане на правоимащо лице от [населено място] в обхвата на осъществяваната от ТП на НОИ-София–град специализираната дейност по чл.30, ал.1, т.2 ПОДНОИ и чл.33, ал.5, т.6 КСО.

Формални нередовности на Решение № РО-204/27.03.2015 г. и/или на Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. не се релевират от жалбоподателя, нито служебно не се констатират от съда – и двата акта са писмено издадени, имат задължителните за съдържанието им реквизити, в т.ч. изложени мотиви с фактическите и правни основания за тяхното издаване.

Административното производство е образувано и проведено съобразно общия процесуален ред за отпускане на пенсии. Започнало е по заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. на В. П. В. до ТП на НОИ - София – град съгласно чл.94, ал.1, изр.1 КСО вр. чл.1, ал.1, изр.1 НПОС в писмена форма по утвърдения образец с изрично негово волеизявление за отпускане на нова лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.1 КСО от 12.02.2010 г. Заявлението е подписано и подадено лично от В. П. В. съгласно чл.1, ал.1, изр.2 НПОС и е разгледано от избраното от него ТП на НОИ–София-град, което е териториалното поделение на НОИ по постоянния и настоящ негов адрес в

[населено място]. По това заявление не са били констатирани нередовности или липсващи документи, поради което указания по чл.1, ал.5, изр.1 НПОС за поправка на недостатъци не са давани от ТП на НОИ – София-град и не изпълнявани от осигуреното лице по чл.1, ал.5, изр.2 НПОС. Преценката на условията за придобиване правото на претендираната от В. П. В. пенсия по чл.69, ал.1 КСО е направена по приложените в пенсионното досие по чл.9, ал.1 НПОС документи, което като доказателствена съвкупност, е без непълноти и нередовности. Длъжностното лице по чл.98, ал.1, т.1 КСО е издало Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. преди да изтече 4-месечният срок по чл.10, ал.1, изр.2 НПОС от датата, на която В. П. В. е подал заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. Негов екземпляр е връчен на този негов адресат съгласно чл.9, ал.8, изр.1 НПОС. Производството по административното му обжалване по чл.117, ал.1, т.2, б.”а” КСО е образувано по лично подадена от В. П. В. жалба вх. № ЖП-252/11.03.2015 г. в 14-дневния срок по чл.84, ал.1 АПК вр. чл.117, ал.2 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.2 от 2010 г., преди изм., бр.10 от 2016 г.) и чл.13, ал.1 НПОС (ред. – изм., ДВ, бр.2 от 2010 г., преди изм., бр.17 от 2016 г.). С жалбата не са направени доказателствени искания, които да не взети предвид или безпричинно да не са уважени при административно обжалване. Заявеният пред горестоящия орган въпрос е изцяло правен, не е свързан с неизяснени или погрешно установени факти от значение за пенсионното право, поради което не се е налагало да се изясняват със служебно събиране на допълнителни доказателства по реда на чл.85, ал.3 АПК. Горестоящият административен орган се е произнесъл по подадената до него жалба вх. № ЖП-252/11.03.2015 г. на В. П. В. с Решение № РО-204/27.03.2015 г. в 1-месечния срок по чл.117, ал.3, изр.1 КСО от датата на нейното получаване. Този контролен акт е издаден по допустима жалба, без доказателствени или други процесуални нарушения, които да са повлияли на съдържанието му. Постановеното с Решение № РО-204/27.03.2015 г. оставянето на жалба вх. № ЖП-252/11.03.2015 г. без

уважение поради нейна неоснователност е в правомощията по чл.97, ал.1 *in fine* АПК на ръководителя на териториалното поделение на НОИ. Резюмирано, съществени процесуални нарушения не са допуснати в производството по издаване на Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. на длъжностното лице по чл.98, ал.1, т.1 КСО, нито при административното му обжалване по чл.117, ал.3 вр. ал.1, т.2, б.а” КСО, приключило с Решение № РО-204/27.03.2015 г.

Решение № РО-204/27.03.2015 г. на директора на ТП на НОИ – София – град ведно с потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г., обаче са материално незаконосъобразни.

Със Заповед № КВ-943/14.09.2007 г. на министъра на отбраната на основание чл.35, ал.1, т.4 и т.26, чл.128б, ал.1, т.2, чл.125, т.2 и чл.130, ал.2 от ЗОВСРБ (отм.) при организационно-щатни промени е прекратен договорът за кадрова военна служба, освободен е от длъжност и от кадрова военна служба, зачислен е в мобилизационния резерв майор В. П. В. – в разпореждане по щат № А-916 на работа и доволствие в поделение 26660 – София и отчислен от списъчния състав – 18.10.2007 г. Нормата на чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.) в действащата към тази дата редакция предвижда кадровите военнослужещи да придобиват право на пенсия при уволнение, независимо от възрастта им, при 25 години осигурителен стаж, от които които 2/3 да са действително изслужени на кадрова военна служба. Тези предпоставки са били изпълнени към 18.10.2007 г. по отношение на В. П. В. - с оглед предварителното изпълнение на Заповед № КВ-943/14.09.2007 г. на министъра на отбраната по чл.132, ал.2 ЗОВСРБ (отм.) е налице негово **уволнение като кадрови военнослужещ** при вече придобит общ осигурителен стаж **43 години, 11 месеца и 23 дни**, превърнат към III категория труд, над изискуемия се минимум от 27 години, като от тях **действително отслужени на кадрова военна служба** са 24 години, 1 месец и 20 дни при I категория труд, които превърнати по чл.104, ал.4 КСО възлизат **40 години, 1 месец и 20 дни** при III

категория труд и са **над минимума от 2/3** (в случая 28 г.) от посочения общ осигурителен стаж от III категория труд. При наличие на тези предпоставки с Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. на ръководителя "ПО" при СУ "СО" на В. П. В. е ОТПУСНАТА лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от 18.10.2007 г. пожизнено по чл.69, ал.1 и 2 КСО в минимален размер по чл.70, ал.7 КСО – 1 02.85 лв. до отстраняване на несъответствията между документите му за пенсиониране и данните в Персоналния регистър на НОИ, изменена с Разпореждане № [ЕГН]/23.05.2008 г. на ръководителя "ПО" - СУ "СО" по реда на чл.99, ал.1, т.6 КСО до действителния размер - **457.42 лв.** от датата на първоначалното отпускане - 18.10.2007 г.

Първият елемент от фактическия състав за придобиването на право на пенсия на военнослужещите по ЗОВСРБ на основание чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.) е *уволнението от кадрова военна служба*. Без да е изпълнено това първо задължително условие, за кадровия военнослужещ не възниква право на пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.), независимо от наличието на останалите предпоставки по разпоредбата. Ето защо при съдебна отмяна на уволнението и възстановяване на кадровия военнослужещ на кадрова военна служба *отпада основанието за получаване* на тази пенсия по чл.69, ал.1 (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.), поради което вече отпуснатата такава подлежи на прекратяване съгласно чл.96, ал.1, т.4 КСО. Тази именно е хипотезата. Заповед № КВ-943/14.09.2007 г. на министъра на отбраната, след като е обжалвана от В. П. В. по реда на чл.132, ал.1 ЗОВСРБ (отм.), е отменена с решение № 7511 от 20.06.2008 г. по адм.д. № 10691/2007 г. на ВАС, III отд., оставено в сила с решение № 12698 от 25.11.2008 г. по адм.д. № 9817/2008г. на ВАС, 5-членен състав. С отмяната на заповедта за неговото освобождаване, при условията и по реда на чл.134, ал.2 ЗОВСРБ (отм.) В. П. В. е възстановен като кадрови военнослужещ на равностойна на предишната длъжност в поделение 54320 – [населено място], считано от 25.11.2008 г.

(Удостоверение изх. № 125/01.02.2010 г.). В съответствие с чл.14, ал.1 НПОС (ред. – доп., ДВ, бр.25 от 2004 г.) В. П. В. е подал Съобщение вх. № 08007528/23.12.2008 г. до ръководителя “ПО” - СУ “СО” за тези нови обстоятелства, без да казва дали те обуславят спиране, прекратяване или изменение на отпуснатата му пенсия. В този случай сезираното длъжностното лице по чл.98, ал.1, т.1 КСО е следвало служебно да издаде разпореждане за *прекратяване* на отпуснатата на В. П. В. пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.) поради *отпадане на основанието за нейното получаване* съгласно чл.96, ал.1, т.4 КСО, считано от 25.11.2008 г., когато е възстановен на кадрова военна служба с постановеното на тази дата окончателно решение № 12698 от 25.11.2008 г. по адм.д. № 9817/2008г. на ВАС, 5-членен състав. При такова прекратяване, придобитото право на пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.) би се погасило с преустановяване на изплащането ѝ въз основа на ново обстоятелство, възникнало след неговото упражняване му, каквато е извършената след отпускането ѝ на 18.10.2007 г. съдебна отмяна на уволнението на В. П. В. по МЗ № КВ-943/14.09.2007 г. (решение № 3185/10.03.2009 г. по адм.д. № 744/2009 г. на ВАС, Шесто отделение). Такова прекратяване по реда на чл.96, ал.1, т.4 КСО на отпуснатата му пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.) не е постановено от длъжностното лице по чл.98, ал.1, т.1 КСО. Вместо това, с Разпореждане № [ЕГН]/03.04.2009 г. на ръководителя “ПО” при СУ “СО” вече отпуснатата на В. П. В. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст е *изменена* по чл.21, ал.1 НПОС от 23.12.2008 г. с увеличаване на размера ѝ до 578.43 лв. вследствие на преизчисляването ѝ по чл.102, ал.1 КСО с отчитане на осигурителния му стаж по чл.9, ал.3, т.2 КСО за периода 18.10.2007 г. – 24.11.2008 г., през който е бил без работа поради отмененото по съдебен ред като незаконно първо негово уволнение по МЗ № КВ-943/14.09.2007 г.

Разпоредбата на чл.69, ал.1 КСО (изм. – ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.)

в действалата от 12.05.2009 г. до 31.12.2010 г. нейна редакция отново предвижда военнослужещите да придобиват право на пенсия *при уволнение* независимо от възрастта им при 25 години осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като военнослужещи по ЗОВСРБ. Внесеното в чл.69, ал.1 КСО (изм. – ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.) изменение по § 15, т.7, б.”а” и “б” от ПЗР на новия ЗОВСРБ (обн. - ДВ, бр.35 от 2009 г.) е терминологична и се свежда до замяна на израза “*кадрови военнослужещи*” с “*военнослужещи*” във връзка с отпадане на делението на кадрова и наборна военна служба по стария ЗОВСРБ (отм.). При действието на чл.69, ал.1 КСО (ред. - изм., ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.) с МЗ № КВ-19/15.01.2010 г. на основание чл.26, т.6, чл.31, ал.1, чл.146, т.2, чл.161, т.2 вр. чл.160, ал.1, т.3 и чл.170, ал.1, т.1 ЗОВСРБ поради навършена пределна възраст на този военнослужещ е прекратено правоотношението му за изпълнение на военна служба, освободен е от длъжност, освободен е от военна служба и е зачислен в мобилизационния резерв майор В. П. В. в разпореждане по щат № А-916 на работа и доволствие в поделение 54320 – Б. с дата на отчисляване от списъчния състав – 12.02.2010 г. Поради това последващо уволнение за В. П. В. с МЗ № КВ-19/15.01.2010 г. е възниквало *ново право на пенсия* по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.) на *ново основание*, различно от правото му по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.) при предишното уволнение с МЗ № КВ-943/14.09.2007 г., основанието на което е отпаднало поради отмяната му с решение № 7511 от 20.06.2008 г. по адм.д. № 10691/2007 г. на ВАС, III отд. и решение № 12698 от 25.11.2008 г. по адм.д. № 9817/2008г. на ВАС, 5-членен състав. С МЗ № КВ-19/15.01.2010 г. за В. П. В. е произведено ново основание за придобиването на ново право на пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.) при нейно отпускане като първоначална. Обратното, не е *причина за възстановяване* по чл.97, ал.1 КСО на отпуснатата с Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. на ръководителя “ПО” при СУ “СО” такава пенсия – защото тя изобщо не е

прекратена с разпореждане по чл.96, ал.1, т.4 КСО, а и защото в случая няма отпадане на основанието за прекратяване по смисъла на чл.97, ал.1 КСО, тъй като отмяната на МЗ № КВ-943/14.09.2007 г. с решение № 7511 от 20.06.2008 г. по адм.д. № 10691/2007 г. на ВАС, III отд. и решение № 12698 от 25.11.2008 г. по адм.д. № 9817/2008г. на ВАС, 5-членен състав не е последващо отменена с прилагането на извънредните способности (в този смисъл решение № 2012 от 23.02.2006 г. по адм.д. № 11616/2005 г. на ВАС, Шесто отделение). В. П. В. е упражнил това свое ново право по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.) с подаването на молба вх. № 03002953/05.05.2010г. до СУ “СО” – съобщил е за новото си освобождаване от военна служба с МЗ № КВ-19/15.01.2010 г., считано от 12.02.2010 г. и е поискал на основание чл.98, ал.1, т.1 КСО да му бъде отпусната нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО от същата дата поради това второ уволнение, като вече отпусната му пенсия бъде “спряна на основание чл.95, ал.2 вр. чл.96, ал.1, т.4 КСО поради отменената от съда заповед за първото негово уволнение”. Тази воля на В. П. В. за отпускането на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.) е изрично изразена в молба вх. № 03002953/05.05.2010 г., вкл. с позоваване на цитиране на решение № 2012 от 23.02.2006 г. по адм.д. № 11616/2005 г. на ВАС, Шесто отделение като постановено по сходен казус. Също изрично е заявил с молба вх. № 03002953/05.05.2010 г. нежеланието си вече отпусната му пенсия да се преизчислява по реда на чл.102 КСО. Тази експлицитно изразена от В. П. В. воля в молба вх. № 03002953/05.05.2010 г. е *преиначена* от пенсионния орган, който вместо като негово заявление по чл.1, ал.1 НПОС за първоначално отпускане по чл.98, ал.1, т.1 КСО на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.) от 12.02.2010 г. на база второто по ред, неотменено уволнение по МЗ № КВ-19/15.01.2010 г., я е разгледал като негово заявление по чл.21, ал.1 НПОС за преизчисляване по чл.102 КСО на вече отпуснатата му пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г.) от 18.10.2007г., базирано на първо по ред, вече отменено

уволнение по МЗ № КВ-943/14.09.2007 г. Вследствие на това с Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. на ръководителя "ПО" при СУ "СО" единствено е изменена вече отпусната на В. П. В. пенсия от 05.05.2010 г. пожизнено по чл.21, ал.1 НПОС по заявление от същата дата с отчитане на осигурителния му стаж, придобит като задължително осигурено лице по чл.4, ал.1, т.1 КСО за времето от 25.11.2008 г., когато е възстановен на военна служба, до 12.02.2010 г., от когато е повторно освободен от нея с МЗ № КВ-19/15.01.2010 г., при съответно увеличение на размера ѝ на 659.18 лв. Липсва в Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. изрично произнасяне по искането на В. П. В. за първоначално отпускане по чл.98, ал.1, т.1 КСО на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО (изм. – ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009 г.) от 12.02.2010 г. – датата на придобиване на правото на нея вследствие второто по ред уволнение с МЗ № КВ-19/15.01.2010 г., при прекратяване по чл.96, ал.1, т.4 КСО на вече отпуснатата такава пенсия на база отмененото първо по ред уволнение по МЗ № КВ-943/14.09.2007 г. като отпаднало нейно основание. Мотиви за този мълчалив отказ за отпускане на претендираната В. П. В. нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г. и бр.35 от 2009г.) от 12.02.2010 г. са развити в Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ "СО" при административно обжалване на Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. – единственият отказан мотив се свежда до това, че към датата и на новото му уволнение – 12.02.2010 г., и към датата на заявлението му – 05.05.2010 г. не е прекратено осигуряването му съгласно изискването на чл.94, ал.2 КСО (ред. – нова, ДВ, бр.100 от 2011 г., доп., бр.99 от 2012 г. преди отм., ДВ, бр.107 от 2014 г.), тъй като от 02.02.2010 г. В. П. В. е започнал работа по трудово правоотношение с [фирма], за която е подлежал по чл.4, ал.1, т.1 КСО. на задължително обществено осигуряване. Съдържателно същите мотиви са изложени в решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/2011 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение. И двете

съдебни инстанции са отбелязали, че доколкото първата предпоставка за придобиване право на пенсия по чл.69, ал.1 КСО е военнослужещият да е уволнен, при отмяна на уволнението и неговото възстановяване на военна служба, както е в случая, **отпада основанието за отпускането на пенсията.** Счели са обаче, че поради забраната по чл.271, ал.1 ГПК за влошаване на положението на жалбоподателя, обстоятелствата и свързаните с тях доводи за прекратяване на вече отпуснатата му с Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. пенсия при отпадане на основанието за нейното получаване не следва да се обсъждат. Същевременно са приели, че с последващото му освобождаване от военна служба на 12.02.2010 г., **жалбоподателят отново е придобил право на пенсия по чл.69, ал.1 КСО,** но не е изпълнено въведеното за упражняване на това право изискване по чл.94, ал.2 КСО (ред. – нова, ДВ, бр.100 от 2011 г., доп., бр.99 от 2012г.) да е прекратено осигуряването му. Така и двете съдебни инстанции са обосנוвали отказа на търсеното от жалбоподателя отпускане на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО само със започналото негово задължително обществено осигуряване по чл.4, ал.1, т.1 КСО по сключения на 02.02.2010 г. трудов договор с [фирма], непрекратено и към датата на новото негово уволнение от военна служба – 12.02.2010 г., и към датата на подаване на заявлението – 05.05.2010 г.

Действаща при постановяването на решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение редакция на член 94 КСО (ред. – обн., ДВ, бр.110 от 1999 г., изм., бр.1 от 2002 г.) с изр.1 предвижда, че пенсиите се отпускат от датата на придобиване на правото, а **пенсиите за осигурителен стаж и възраст – от датата на прекратяване на осигуряването** тогава, когато заявлението с необходимите документи е било подадено в 6-месечен срок от придобиване на правото, съответно от прекратяване на осигуряването; изр.2 постановява, че

само ако документите са подадени след 6-месечния срок от придобиване на правото, съответно от прекратяване на осигуряването, пенсиите се отпускат от датата на подаването им. С § 6, т.13, б.”а” от ПЗР на Закона за бюджета на ДОО за 2012 г. (ДВ, бр.100 от 2011г.), в сила от 01.01.2012 г. алинея 1 на чл.94 КСО е изменена, така че пенсиите да се отпускат от датата на придобиване на правото, ако заявлението с необходимите документи е било подадено в 6-месечен срок от тази дата; ако са подадени след изтичане на 6-месечния срок от придобиване на правото, пенсиите се отпускат от датата на подаването им. С § 6, т.13, б.”б” от ПЗР на Закона за бюджета на ДОО за 2012 г. (ДВ, бр.100 от 2011 г.), в сила от 01.01.2012 г. е създадена нова алинея 2 в чл.94 КСО, съгласно която **пенсиите за осигурителен стаж и възраст на лицата по чл.4, ал.1, т.1 – 4 и 6 и чл.4а КСО се отпускат от датата на прекратяване на осигуряването** тогава, когато заявлението с необходимите документи е било подадено в 6-месечен срок от придобиване на правото, съответно от прекратяване на осигуряването; ако документите са подадени след 6-месечния срок от придобиване на правото, съответно от прекратяване на осигуряването, пенсиите се отпускат от датата на подаването им. След това изменение, по чл.94, ал.1 КСО (ред. – обн., ДВ, бр.110 от 1999 г., изм., бр.1 от 2002 г. и бр.100 от 2011 г.) се определя моментът на отпускане на всички видове пенсии с изключение на пенсията за осигурителен стаж и възраст, за която този момент се определя от чл.94, ал.2 КСО (ред. – нова, ДВ, бр.100 от 2011 г.). С § 6, т.23 от Закона за бюджета на ДОО за 2013 г. (ДВ, бр.99 от 2012 г.), в сила от 01.01.2013 г., чл.94, ал.2, изр.1 КСО е допълнен, така че **пенсиите за осигурителен стаж и възраст на лицата по чл.4, ал.1, т.1-4 и 6 и чл.4а КСО да се отпускат от датата на прекратяване на осигуряването по българското законодателство,** съответно прекратяване на трудовата дейност по законодателството на държава, с която се прилага международен договор в областта на социалната сигурност, ако заявлението с необходимите документи е било подадено в 6-месечен срок от придобиване на правото, съответно от прекратяване на

осигуряването. С § 3, т.26 от Закона за бюджета на ДОО за 2015 г. (ДВ, бр.107 от 2014 г.), в сила от 01.01.2015 г. алинея 2 на чл.94 КСО е изцяло отменена съгласно решение на СЕС от 05.11.2014 г. по дело С-103/13 (ОВ, С 7, 12.01.2015 г.).

Тоест националната уредба в сила към **12.02.2010 г.** - правопораждаща дата за придобитото от В. П. В. с второто уволнение от военна служба с МЗ № KB-19/15.01.2010 г. право на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО, както и при постановяване на решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение и след тях до **01.01.2015 г.**, константно предвижда, че за разлика от другите видове пенсии, които се отпускат по начало от датата на придобиване на правото, на лицата по чл.4, ал.1, т.4 и 6 и чл.4а КСО пенсии за осигурителен стаж и възраст се отпускат при придобито такова право от датата на прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускането им с необходимите документи е подадено в 6-месечен срок от същата тази дата. Само ако са подадени след така определения 6-месечен срок, пенсията се отпуска от датата на подаването им. Пенсията за осигурителен стаж и възраст би могла да се отпусне от датата на придобиване на правото, само ако към същата тази дата лицето е с прекратено осигуряване, до датата на подаване на заявлението не е започнало да работи и да се осигурява отново и заявлението е подадено 6 месеца след придобиване на правото. Тогава само датата на прекратяване на осигуряването или предхожда тази на придобиване на пенсионното право, или най-късно съвпада с нея. Обратното, ако лицето се е осигурявало към датата на придобитото право, пенсия би могла да се отпусне от датата на прекратяване на осигуряването, ако заявлението е в 6-месечен срок от тази дата. Във всички случаи за лицата по чл.4, ал.1, т.1 – 4 и 6 и чл.4а КСО отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст до 01.01.2015 г. предполага прекратяване на правоотношението, по

което задължително са се осигурявали за риска старост. Това самостоятелно изискване за упражняване на придобитото от тях пенсионно право, въведено с § 57, т.1 от ЗИДКСО (ДВ, бр.1 от 2001 г.) от 06.01.2001 г. и действащо без прекъсване до отмяната му с § 3, т.26 от Закона за бюджета на ДОО за 2015 г. (ДВ, бр.107 от 2014 г.) от 01.01.2015 г.

Доколкото след приключване на предходния спор, трудовият договор, сключен между В. П. В. и [фирма] на 02.02.2010г., е прекратен на 17.11.2010 г., но междуременно на 04.11.2010 г. е сключил нов трудов договор с [фирма], по който следващите години без прекъсване е продължил да работи и да е осигуряван по чл.4, ал.1, т.1 КСО, останала е пречката по чл.94, ал.2, изр.1 КСО (ред. - ДВ, бр.100 от 2011 г., доп., бр.99 от 2012 г.) за отпускане на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО на основание второто, неотменено уволнение от военна служба по МЗ № КВ-19/15.01.2010 г. Едва след отмяната на тази разпоредба с § 3, т.26 от Закона за бюджета на ДОО за 2015 г. (ДВ, бр.107 от 2014 г.) от 01.01.2015 г. за В. П. В. е възникнала възможност отново да претендира отпускане на тази пенсия, за което е подал молба вх.№ ЖП-23/14.01.2015 г. до ТП на НОИ София–град. Във всеки предходен момент искането му би било отново отклонено предвид непрекратеното негово осигуряване по чл.4, ал.1, т.1 КСО за работата по трудовото правоотношение с [фирма], препятстващо отпускането ѝ съгласно чл.94, ал.2, изр.1 КСО (нова – ДВ, бр.100 от 2011 г.), в сила от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. и чл.94, ал.1, изр.1 (нова – ДВ, бр.100 от 2011 г., доп., бр.99 от 2012 г.), в сила от 01.01.2013 г. до 31.12.2014 г.

Отказът за отпускане на така претендираната нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г., изм., бр.100 от 2010 г., бр.99 от 2012 г., бр.111 от 2013 г.), постановен с Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. на ръководителя “ПО” в ТП на НОИ София–град, потвърден с Решение № РО-204/27.03.2015 г. на директора на ТП на НОИ-София-град, е мотивиран с основания, които поотделно и съвкупно разгледани не са правно издържани.

Първо, с решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/2011 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав, оставено в сила с решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение е разрешен единствено и само спорът относно валидността и законосъобразността на Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ “СО” ведно с потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. на ръководителя “ПО” при СУ “СО” *досежно изменението* от 05.05.2010 г. по чл.21, ал.1 НПОС на вече отпуснатата лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на В. П. В. поради преизчисляването ѝ по реда на чл.102, ал.1 КСО за осигурителния стаж, придобит след възстановяването му на военна служба на 25.11.2008 г. до повторното негово уволнение от нея на 12.02.2010 г. В диспозитива си, Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. на ръководителя “ПО” при СУ “СО” **не съдържа отказ** на претендираното от В. П. В. отпускане на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО от 12.02.2010 г., без което законосъобразността на този несъществуващ изричен отказ няма как да е потвърдена с Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ “СО”, решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм. д. № 1328/2011 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение. Тъй като първоначалният индивидуален административен акт - Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. на ръководителя “ПО” при СУ “СО” е за *изменение* по чл.21, ал.1 НПОС вр. чл.102, ал.1 КСО на вече отпуснатата от 18.10.2007 г. пенсия по чл.69, ал.1 КСО, всички последващи актове от административния и съдебния контрол имат единствено този предмет и съответно правните техни последици се заключват в увеличение от 05.05.2010 г. на вече отпуснатата на В. П. В. пенсия на 659.18 лв. Като се държи сметка за тези формално-юридически обективни предели на правната сила на Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. на ръководителя “ПО” при СУ “СО”, Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ “СО”, решение № 2548/25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/2011 г. на Административен съд

София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/11 г. на ВАС, Шесто отделение, с тези актове нито отделно, нито заедно е решен въпросът има или не В. П. В. право на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО от 12.10.2010 г. на основание на второто си уволнение от военна служба по МЗ № KB-19/15.01.2010 г.

Второ, според трайно възприетото в доктрината и юриспруденцията ни становище със сила на пресъдено нещо се ползува единствено *диспозитивът* на окончателното съдебно решение, но не и мотивите към него. Ето защо в случая не е формирана такава за фактическите констатации и правни изводи, изложени в мотивите към решение № 2548/25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/11 г. на ВАС, Шесто отделение. Тези произнасяния по доказателствени, правнорелевантни факти и преюдициални правоотношения не се обхващат от силата на пресъдено нещо, не се смятат нито признати, нито за отречени със сила на пресъдено нещо и по други дела могат да бъдат отново предмет на спор, на доказване и установяване, без да може срещу тях да се предяви валиден отвод за пресъдено нещо. Тъй като в *цялост* мотивите към решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011г. на ВАС не се ползват със сила на пресъдено нещо, такава не е формирана в частност от мотивите, с които е обоснована невъзможността за отпускане на нова пенсия на В. П. В. по чл.69, ал.1 КСО от 12.02.2010 г. поради непрекратено по чл.94, ал.1 КСО негово осигуряване. Тези съображения излизат *извън спора*, с който са били сезирани тези съдебни инстанции правомерно или не с Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. и потвърждаващото го Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ “СО” е изменена по чл.21, ал.1 НПОС вече отпуснатата на В. П. В. пенсия по чл.69, ал.1 КСО от 18.10.2007 г. и са развити единствено, за да

се обсъдят изложените в съдебните негови жалби доводи в тази насока. Като се държи сметка що е сила на пресъдено нещо, в какъв обхват се формира и какви са пределите ѝ, няма никакво основание да се приеме, че с формираната от решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011г. на ВАС сила на пресъдено нещо е отречено правото на В. П. В. на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО, придобито с повторното му уволнение от военна служба с МЗ № КВ-19/15.01.2010 г., считано от 12.02.2010 г. Такова отричане няма, защото **изричен отказ за отпускане на тази пенсия не се съдържа в Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г.**, без което този непостановен и затова юридически несъществуващ отказ не е верижно потвърден с Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ “СО”, решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, Шесто отделение.

Трето, силата на пресъдено нещо не е с универсално действие, има своя ограничена важимост във времето, тъй като се базира на правното положение между страните *към деня на приключване на устните състезания*, след което решението е влязло в сила, без да осуетява последващото му развитие. Едно съдебно празното право може да погаси и едно съдебно отречено право може да възникне поради фактически или нормативни промени, които са настъпили *след* формирането на силата на пресъдено нещо и такива не са преклудирани от нея. В случая при постановяването на решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, съответствието на Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. и Решение № 74/28.01.2011 г. на директора на СУ “СО” с материалния закон е преценено към момента на тяхното издаване съгласно чл.142, ал.1 АПК. В частност и двете съдебни инстанции са се произнесли, че вследствие съдебната отмяна на

първото уволнение на В. П. В. и възстановяването му на военна служба е отпаднало основанието за получаване на отпусната му с на Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. от 18.10.2007 г. пенсия по чл.69, ал.1 КСО, но съблюдавайки забраната по чл.271, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК вр. чл.118, ал.3 АПК за влошаване положението му като жалбоподател не са обсъждали прекратяването ѝ по чл.96, ал.1, т.4 КСО. Същевременно и двете съдебни инстанции са счели, че с последващото освобождаване на В. П. В. от военна служба от 12.02.2010 г. **той отново е придобил право на пенсия по чл.69, ал.1 КСО**, чието отпускане е възпрепятствано единствено от неизпълненото изискване да е прекратено осигуряването му по чл.94, изр.1 КСО (ред. – обн., ДВ, бр.110 от 1999 г., изм., бр.1 от 2002 г.) в сила до 31.12.2011 г. Произнасяйки се в този смисъл, тези съдебни инстанции нито са отчетели, нито биха могли да отчетат бъдещите законодателни промени от значение за възникване и упражняване на правото на процесната пенсия по чл.69, ал.1 КСО, в частност отмяната с § 3, т.26 от Закона за бюджета на ДОО за 2015 г. (ДВ, бр.107 от 2014 г.) на алинея 2 на чл.94 КСО от 01.01.2015 г. Тоест, освен че нямат сила на пресъдено нещо, мотивите на решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град и решение № 998/19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС са меродавни за законосъобразността на Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. ведно с Решение № 74/28.01.2011 г. по материалния закон в сила при издаването им съгласно чл.142, ал.1 АПК, *не и за последващите негови промени*. Изобщо, произнасянето на тези съдебни инстанции, че търсената от В. П. В. нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО не може да му се отпусне от датата на второто уволнение от военна служба – 12.02.2010 г. заради осигуряването му по чл.4, ал.1, т.1 КСО по трудовия договор с [фирма] от 02.02.2010 г. предвид ограничението по чл.94, изр.1 КСО (ред. – обн., ДВ, бр.110 от 1999 г., изм., бр.1 от 2002 г.) по никакъв начин не значи, че отпускането ѝ е изключено от датата на заявлението му от 14.01.2015 г., подадено след отмяната на това изискване с § 3, т.26 от Закона за

бюджета на ДОО за 2015 г. (ДВ, бр.107 от 2014 г.) от 01.01.2015 г.

Четвърто, според Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. относно искането на В. П. В. за отпускане на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО от 12.02.2010 г. по Заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. имало вече произнасяне с Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. на ръководителя “ПО” – СУ “СО” и Решение № 74/28.01.2011 г. на главния директор на СУ “СО”, които били потвърдени като правилни и законосъобразни с решение № 2548 от 25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град и решение № 998/19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС относно датата на отпускане на пенсията по чл.69, ал.1 КСО. Тази теза не е вярна. Най-напред, ако по предявеното от В. П. В. искане, както е приел пенсионният орган, е налице влязъл в сила административен акт - Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. на ръководителя “ПО”–СУ “СО”, новото административното производство по същото това искане, иницирано със Заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. е следвало да се прекрати по чл.27, т.1 АПК, а не да приключва с нов административен акт по същество в лицето на Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. Коректно четено, и като мотиви, и като диспозитив, в Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. липсва всяко произнасяне по претендираната от В. П. В. нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО от 12.02.2010г. – и позитивно с отпускането ѝ, и негативно с отказ за отпускането ѝ. И е така, защото при издаването на Разпореждане № [ЕГН]/21.11.2007 г. *напълно е преиначено* по смисъл подаденото от него заявление вх. № 03002953/05.05.2010 г. с изрично искане за отпускане по чл.98, ал.1, т.1 КСО на такава нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО от 12.02.2010 г. с в действителност непредявено от него искане по чл.102, ал.1 КСО вр. чл.21, ал.1 НПОС за преизчисляване на вече отпуснатата му такава пенсия по чл.69, ал.1 КСО от 18.10.2007 г. на база допълнителния му осигурителен стаж след пенсионирането. Накрая, Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. приписва на решение № 2548/25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд

София-град и решение № 998/19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС съдържание, което те нямат – никъде в мотивите на тези съдебни актове не е записано, че вече извършеното отпускане на пенсията по чл.69, ал.1 КСО от 18.10.2007 г. продължава да е законосъобразно; записано е всъщност тъкмо обратното, а именно, че вследствие съдебната отмяна на първото уволнение на В. П. В. от военна служба, основанийето за получаване на тази пенсия вече е отпаднало.

Пето, в Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. пише, че предвид разпоредбата на чл.299, ал.1 ГПК в конкретния случай липсвало основание за преразглеждане и пререшаване на този спор, който бил решен с влязло в сила съдебно решение. И този мотив е правно несъстоятелен. Най-напред, решение № 2548/25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град и решение № 998/19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС изобщо не са формирали сила на пресъдено нещо по съществуването на правото на В. П. В. да получава нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО на основание на повторното си уволнение по МЗ № КВ-19/15.01.2010 г. след отмяната на чл.94, ал.2 КСО (отм. – ДВ, бр.107 от 2014 г.) от 01.01.2015 г. извън всичко друго най-малкото, защото са постановени преди 01.01.2015 г. Отвъд това, силата на пресъдено нещо на решение № 2548/25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/2011 г. на Административен съд София-град и решение № 998/19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС може да се прояви като *забрана за пререшаване* по чл.299, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК на решения с тях спор единствено в друго идентично по страни и предмет дело като основание за служебното му прекратяване по чл.299, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК, не е в което и да е административно производство, тъй като то не е юрисдикционно по характер, така че в рамките му нито този, нито друг правен спор може да бъде решаван или пререшаван. Съответно в започналото по Заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. на В. П. В. пенсионно производство ефектът по чл.299, ал.1 ГПК на решение № 2548/25.05.2011 г. по

адм.д. № 1328/2011 г. на Административен съд София-град и решение № 998 от 19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС по хипотеза не би могъл да се прояви. Същевременно, тъй като тя е формирана единствено по валидността и законосъобразността на Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2010 г. ведно с Решение № 74/28.01.2011 г., тази сила на пресъдено нещо не е процесуална пречка по чл.159, т.6 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО по настоящото дело да се реши спорът относно валидността и законосъобразността на Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. ведно с Решение № РО-204/27.03.2015 г.

Шесто, последният мотив по Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. е, че с отмяната на чл.94, ал.2 КСО (отм. – ДВ, бр.107 от 2014 г.) отпаднало единствено изискването за прекратяване на осигуряването за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, но пенсиите по чл.69, ал.1 КСО се подчинявали на различен правен режим, тъй като за придобиване на право на такава пенсия се изисквало *освобождение от служба на военнослужещите* и 27 години общ осигурителен стаж, от които 2/3 действително изслужени като военнослужещи по ЗОВСРБ. Наистина с действащата при издаването на Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. редакция на чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г., бр.35 от 2009 г., бр.100 от 2010 г., бр.99 от 2012 г., бр.111 от 2013 г.) е запазено изискването за освобождение от военна служба като предпоставка за придобиване на право на пенсията за изслуженото време и старост по тази специална разпоредба. То, обаче е отпаднало с изменението в чл.69, ал.1 КСО с § 22, т.1 от ЗИДКСО (ДВ, бр.61 от 2015 г.), в сила от 01.01.2016 г. за синхронизиране с решение на СЕС от 05.11.2014 г. по дело С-103/13 (ОВ, С 7, 12.01.2015 г.). Отделно, това изискване по действащата при издаването на Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г. редакция на чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г., бр.35 от 2009 г., бр.100 от 2010 г., бр.99 от 2012 г., бр.111 от 2013 г.) не препятства отпускането на търсената от В. П. В. нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО, тъй като той го изпълнява предвид повторното

негово освобождаване от военна служба с МЗ № КВ-19/15.01.2010 г., което не е обжалвано и/или отменяно. Отделно, то не е аналог на отмененото изискване по чл.94, ал.2 КСО (отм. – ДВ, бр.107 от 2014 г.), което важеше за прекратяване освен на осигуряването по чл.4, ал.1, т.4 КСО като военнослужещ по ЗОВСРБ и **на всяко друго осигуряване** като задължително условие за отпускане на всички видове пенсии за осигурителен стаж и възраст. За спора е от значение само това, че във всеки момент след 12.02.2010 г. В. П. В. отговаря на изискването по чл.69, ал.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.38 от 2005 г., бр.35 от 2009 г., бр.100 от 2010 г., бр.99 от 2012 г., бр.111 от 2013 г.) да е освободен от служба военнослужещ по ЗОВСРБ предвид МЗ № КВ-19/15.01.2010 г., а след отмяната на чл.94, ал.2 КСО (отм. – ДВ, бр.107 от 2014 г.) от 01.01.2015 г. неговото осигуряване по чл.4, ал.1, т.1 КСО за работата по трудовия договор с [фирма] не е пречка да му се отпусне исканата нова пенсия за изслужено време и старост в качеството на освободен от служба военнослужещ по ЗОВСРБ.

Седмо, мотивите към Решение № РО-204/27.03.2015 г. дублират тези към Разпореждане № [ЕГН]/20.02.2015 г., поради което не се налага да се повтаря вече изложената аргументация. Извън тях са изложени някои общи положения относно същността на силата не пресъдено нещо, които бъдейки по принцип верни, нямат значение за спора, тъй като не са адаптирани към особеностите му. Отказът за отпускане на процесната пенсия не може да се обосновава със зачитането по чл.297 ГПК вр. чл.144 АПК на влезлите в сила решение № 2548/25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град и решение № 998/19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС, тъй като те не само че *не са отрекли, а напротив признали* са в мотивите си на В. П. В. правото по чл.69, ал.1 КСО на такава нова пенсия като *придобито* с повторното му освобождаване от военна служба, но са констатирали пречка по чл.94, изр.1 КСО (ред. – обн., ДВ, бр.110 от 1999 г., изм., бр.1 от 2002 г.) при неговото *упражняване* поради междуременно започналото негово осигуряване по чл.4,

ал.1, т.1 КСО по трудовия договор с [фирма] от 02.12.2010 г. Изискването за прекратяване на осигуряването по чл.94, изр.1 КСО (ред. – обн., ДВ, бр.110 от 1999 г., изм., бр.1 от 2002 г.), в сила до 31.12.2011 г., респ. чл.94, ал.2, изр.1 КСО (ред. – нова, ДВ, бр.100 от 2011 г.), в сила от 01.01.2012 г., респ. чл.94, ал.2, изр.1 КСО (ред. – нова, ДВ, бр.100 от 2011 г., доп., бр.99 от 2012 г.), в сила от 01.01.2013 г. до 01.01.2015 г. е материалноправно, но то е такова за *отпускане* на пенсията за осигурителен стаж и възраст, сиреч това е условие *досежно упражняването* на това пенсионно право, а не за неговото *придобиване*. Ето защо произнасянето с решение № 2548/25.05.2011 г. по адм.д. № 1328/11 г. на Административен съд София-град и решение № 998/19.01.2012 г. по адм. д. № 8907/2011 г. на ВАС касае *първото по ред упражняване* на придобитото от 12.02.2010 г. от В. П. В. негово право по чл.69, ал.1 КСО с Заявление вх. № 03002953/05.05.2010 г. при действието на чл.94, изр.1 КСО (ред. – обн., ДВ, бр.110 от 1999 г., изм., бр.1 от 2002г.), не и извършеното след тези съдебни решения *второ по ред упражняване* на това право със Заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. вече след отмяната на чл.94, ал.4 КСО (отм. – ДВ, бр.107 от 2014 г.). Изобщо, материалноправният характер на изискването за прекратяване на осигуряването важи само за извършеното при действието му упражняване на възникналото от 12.02.2010 г. пенсионно право по чл.69, ал.1 КСО, не и за последващото му упражняване след отмяна на това изискване.

Осмо, доколкото В. П. В. е подал Заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. след изтичането на 6-месечния срок от придобиване на правото по чл.69, ал.1 КСО с повторното му освобождаване от военна служба с МЗ № КВ-19/15.01.2010 г., на 12.02.2010 г. тази нова пенсия за изслужено време и старост не би могла да се отпусне при условията на чл.94, ал.1, изр.1 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.1 от 2002 г., предишен текст на чл.94, бр.112 от 2004 г., изм., бр.112 от 2011 г.) от 12.02.2010 г. Това, обаче, не е причина изцяло да се откаже нейното отпускане. Основателно е оплакването по жалбата, че в този случай пенсионният орган е

следвало на основание по чл.94, ал.1, изр.2 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.1 от 2002 г., предишен текст на чл.94, бр.112 от 2004 г., изм., бр.112 от 2011 г.) да отпусне тази нова пенсия от датата на подаване на Заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г., частично уважавайки го.

Девето, в писмената защита на ответника се поддържа, че отказът по Разпореждане № [ЕГН]/1/20.02.2015 г., потвърден с Разпореждане № [ЕГН]/1/20.02.2015 г., бил постановен на основание чл.21, ал.2 НПОС понеже при евентуално отпускане на нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО би се намалил размерът ѝ, тъй като при съобразяване на целия осигурителен доход на В. П. В. от 01.01.1997 г. до датата на пенсионирането, неговият индивидуален коефициент по чл.70, ал.3 КСО би бил по-нисък от сега определения – 2.720. И този отказан мотив не е валиден, тъй като чл.21, ал.2 КСО позволява да се откаже *преизчисляване* на пенсия по чл.102 КСО при представяне на осигурителен доход за стаж, добит след пенсионирането, ако това е по-неблагоприятно на лицето, не и в хипотеза, когато то изрично претендира първоначално *отпускане* на нова пенсия по чл.98, ал.1, т.1 КСО от същия вид по чл.69, ал.1 КСО, поради отпадане на основанието по чл.96, ал.1, т.4 КСО за получаване на вече отпуснатата. В. П. В. е титуляр на пенсионното си право по чл.69, ал.1 КСО и затова е единствено оправомощен да прецени дали, кога и как да го упражни, без да може в тази си преценка да бъде служебно заместван от пенсионния орган, дори ако това го благоприятства.

По изложените съображения, съдът намира жалбата за основателна. Решение № РО-204/27.03.2015 г. по чл.117, ал.3, изр.1 КСО и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/1/20.02.2015 г. по чл.117, ал.1, т.2, б.”б” КСО са материално незаконосъобразни и такива следва да бъдат отменени. Понеже отпускането на пенсия е изключителна компетентност на органа по чл.98, ал.1, т.1 КСО, съдът не може да реши този въпрос по същество и съгласно чл.173, ал.2 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО следва да изпрати преписката на ръководителя

“ПО” в ТП на НОИ-София – град за ново произнасяне по Заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. на В. П. В.. Следва пенсионният орган да изиска неговото *актуализиране* с данни за евентуално придобития от лицето допълнителен осигурителен стаж след 14.01.2015 г., както и *потвърждаването му*, след като при условията на чл.9, ал.4 АПК му се укажат всички последици от отпускането на претендираната нова пенсия по чл.69, ал.1 КСО като размер, начален момент – 14.01.2015 г., прекратяване на вече отпуснатата пенсия по чл.96, ал.1, т.4 КСО и/или възстановяването на недобросъвестно получените и давностно непогасени суми за минало време.

Страните не претендират направени по делото разноси, поради което съдът не се произнася по дължимостта и присъждането им съгласно чл.81 ГПК вр. чл.144 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София–град, Първо отделение, 21 състав**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № РО-204/27.03.2015 г., издадено от директора на ТП на НОИ - София – град, с което на основание чл.117, ал.3 КСО е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № ЖП-252/15.04.2015 г., подадена от В. П. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН] от 20.02.2015 г. на длъжностно лице “ПО” в ТП на НОИ София–град.

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя “Пенсионно осигуряване” при ТП на НОИ-София – град за ново произнасяне по Заявление вх. № ЖП-23/14.01.2015 г. на В. П. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] при спазване на дадените в мотивите на това решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от деня съобщаването му на страните с
връчени преписи.

СЪДИЯ: _____